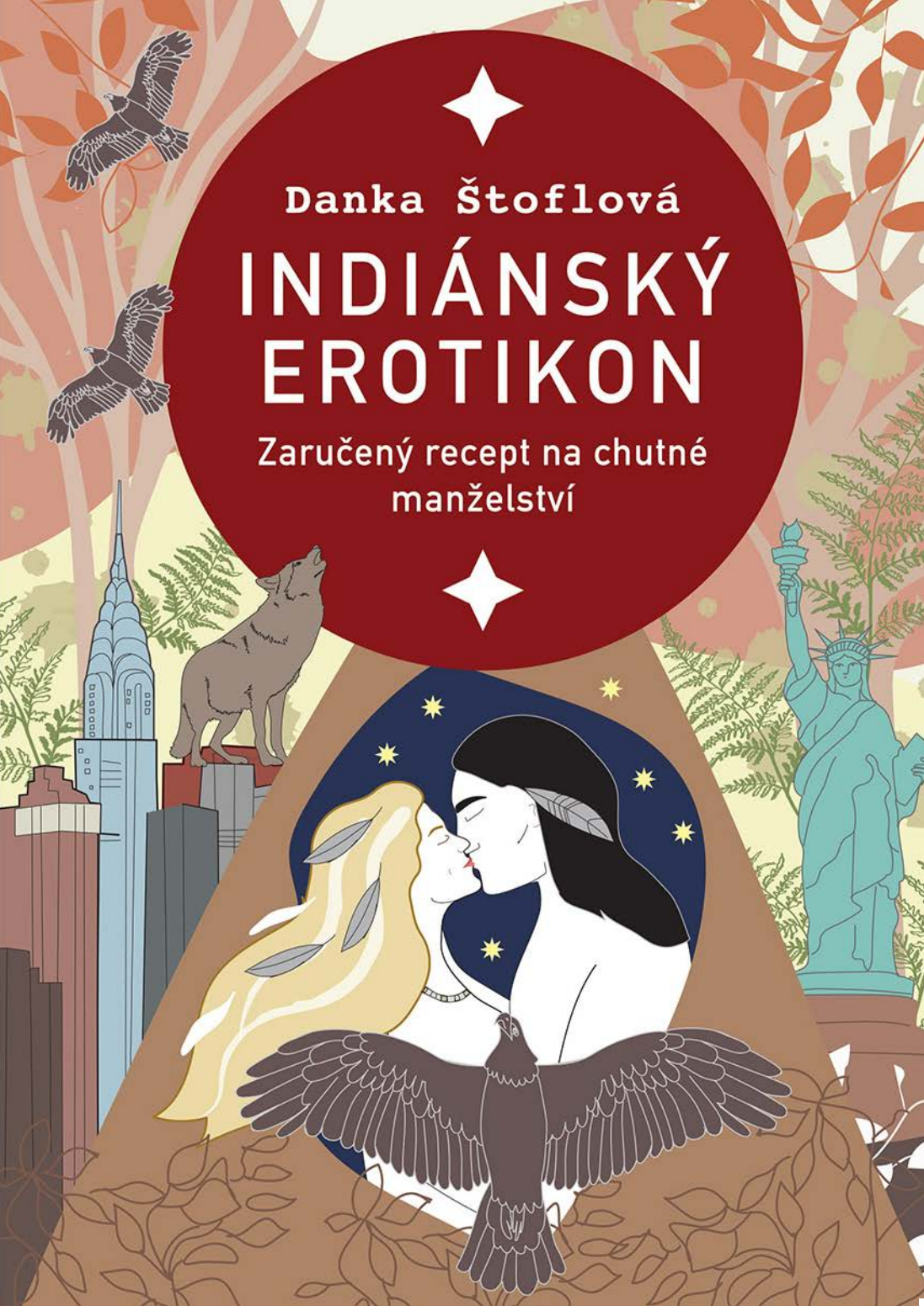

The book cover features a central red circle containing the title and author's name, flanked by two white four-pointed stars. The background is a collage of various elements: two eagles in flight at the top left, a wolf howling on a rooftop to the left of the circle, the Chrysler Building on the far left, the Statue of Liberty on the far right, and a couple kissing under a starry night sky in the center foreground. A large eagle is positioned at the bottom center, and the entire scene is framed by stylized autumn leaves and ferns.

Danka Štoflová

INDIÁNSKÝ EROTIKON

Zaručený recept na chutné
manželství

Danka Štořlová

INDIÁNSKÝ EROTIKON

Zaručený recept na chutné
manželství

ARGO

... ještě tisíckrát stiskni moji ruku, pod miliony hvězd...

Knihu věnuji všem, kteří stále věří v nekonečné dálky,
blízkost hvězd, šepot stromů a něhu křídel ptáků.

Na začátek

Když jsem toho letního rána odlétala do New Yorku, abych se stala slavnou malířkou, matka mi do kufru přibalila velkou sklenici se sádlem, pečlivě zabalenou do froté ručníku, přepásanou tlustou gumou, a k tomu dvě velké cibule.

„Hlad tam mít nebudeš! Na chleba si vyděláš vždycky,“ zadívala se na mě starostlivě a vzdychla. „Holka, snad tam přežiješ, umíš vařit a malovat, a i když si vůbec nejsem jistá, že dobře, tvař se, že to umíš nejlíp na světě!“ řekla optimisticky, objala mě a políbila na čelo.

Tahle rada k nezaplacení, která přesně vystihuje českou povahu, má něco do sebe. Aniž bychom to obě tušily, New York byl plný lidí, kteří opravdu něco uměli, ale tvářili se, že jsou k ničemu.

Já byla k ničemu, zato odhodlaná dobře to prodat.

Tajemství úspěchu totiž spočívá v tom, přesvědčit jednoho jediného, ale správného člověka, že jste ten nejlepší kuchař, pekař, krejčí, malíř, muzikant anebo vykladač karet, vzácný asi tak jako jednorožec, a že bez vás bude jeho svět nudný, šedý a nezajímavý.

A pak popadnete šanci pevně za pačesy, zburcujete svoje dřímající češství, ušlápnuté, vysmívané, přehlížené a podceňované, dychtivě ho oprášíte, dýchnete a vyleštíte do zářivého lesku.

Lesk je tak ohromující, že i když jste v podstatě průměrní, cosi uložené hluboko ve vás začne vstávat, hlasitě zívne na celé kolo, zvědavě se rozhlédne kolem sebe a věřte tomu nebo ne, je to to nejlepší z vás. Je

to zvláštní jiskra, která magicky a hrdě oživuje naše české geny, silná vůle uspět, přežít a splnit si svůj sen. Nebudu zmiňovat, že někteří právě díky ní skončili jako hrdí mučedníci.

A tak jsem jako správná mučednice hrdě popadla kufr po babičce, který byl s našima dvakrát v Luhačovicích a měl dost omláčené rohy, a tvářila se, že je součástí speciální edice Louise Vuittona.

„Hlavně se tam nevdej za nějakého divocha!“ zavolala za mnou matka a lítostivě se rozplakala.

Matčina naivní představa o životě tam za mořem mě tehdy rozesmála k nepřičetnosti, ale vzpomínka, jak jsem pak do svého života vlastně pouštěla jenom divochy, i když v jiném slova smyslu, mě dnes rozesmává úplně stejně. Matka možná podvědomě a správně tušila, že to byla právě ona, kdo ve skutečnosti vychoval divošku, a svět by se měl mít před ní na pozoru.

Otec se ušklíbl, koutkem úst tiše procedil: „Protlučeš se.“ A nastartoval auto.

Zhluboka jsem se nadechla, zaklonila hlavu a zadívala se do blan-kytně modré oblohy bez jediného mráčku. Zachvátil mě opojný pocit štěstí a svobody. Divocha, to tak akorát, pomyslela jsem si.

A Bůh tam nahoře se hlasitě zasmál, chachacha, odříkaného největší krajíc, mám pro tebe připravený úžasný svět. Asi nebude podle tvých představ, ovšem je pro tebe ten jediný a správný. A i když ti to zatím nepřipadá, tvůj genofond je stejně ryzí a ušlechtilý, báječný, úžasný, hluboký i okřídlený, se smyslem pro přežití, šílený, statečný, hrdý, vtipný a zároveň i k politování.

Stejně jako ten indiánský.

A předhodil mi Tammyho, přímého potomka čerokézských indiánů, a já si ho vzala. Cesta k našemu manželství byla trnitá, plná překážek, oboustranného váhání, zda děláme dobře, ale nakonec jsme pochopili, že k sobě patříme. Protože láska je nejvíc.

Nebudu se tvářit, že náš život byl od začátku zalitý sluncem. To není a nikdy nebyl. V New Yorku jsme se oba snažili držet krok s divokým kvapíkem velkoměsta, který nás vtáhl a nepustil. Usilovně nás roztácel

v divokém rytmu, nespoutaném, šíleném, až jsme téměř vypadli z kola, aby náhle chlácholivě zpomalil a my si na malou chvíli úlevně vydechli. Těžko říct, kdo z nás dvou byl větší divoch. Naše kultury, na pohled rozdílné, a přesto si tak blízké, nám byly oporou, majákem, kterého jsme se v dálce nitkami své duše letmo dotýkali, a někdy se k němu i pevně přivazovali, když se nám na rozbouřeném oceánu svobody ztrácela pevnina z dohledu.

Seznámili jsme se na výstavě obrazů s indiánskou tematikou, kde jsem vystavovala několik svých pláten. Tammy byl zvláštní, exotický a vyzařoval z něj klid, takový ten geneticky daný, ano, ten, který já v sobě nikdy neměla. Mám totiž po matce dost neklidnou žilku.

Dlouhé černé vlasy, které mu hladce splývaly po zádech, zlaté tomahavky vyryté na knoflících košile a výrazný orlí nos dávaly tušit, že život s ním bude jízda. A když se ohlédnu za svým životem, tak vážně byla. Nic na tom nezměnily ani jemné vrásky, které nám teď brázdí obličej, ani stříbrné nitky, které prozářily Tammyho černé vlasy.

Tammy v New Yorku vystudoval vysokou školu a byl automobilovým designérem na volné noze. To znamená, že buď hodně pracoval, anebo hodně proháněl holky. A nebylo jich málo.

Orla s rozpaženými křídly, umně vytetovaného pod jeho prsy, znaly mnohé newyorské dcery i jejich matky. Samozřejmě že převážně z pohledu zdola.

Ženy si ho žárlivě střežily, ale vlastnit Tammyho bylo stejně nemožné jako polapit vítr do síťovky.

Já mezitím navštěvovala kurzy kreativní malby a snažila se uspět.

New York je městem hříchu a nabídne vám úplně všechno, čeho se vám zachce. Je barevný i černobílý, krutý i milosrdný, bláznivý, usedlý, sexy i impotentní, rozmanitý a plný kontrastů. Život v něm mohutně tepe dnem i nocí, má mnoho tváří a záleží jen na vás, jakou si vyberete. Zkusila jsem všechno a myslím, že tak to má být.

Po pár letech, co jsme se s Tammym dali dohromady a vystřídali několik bytů, se náš život chlácholivě usadil, zklidnil a ukolébal naše divoké duše do stavu „zkusíme být spolu navždy“. Jedné noci se Tammy

zatvářil lítostivě, pohladil mě po tváři a řekl: „Víš, chtěl bych, abychom naše děti vychovávali na půdě, která nám, Čerokézům, po staletí patří. Aby vyrůstaly tam, kde jsou pochovaní moji předci, aby chodily bosé po lese, naslouchaly větru a mluvily se stromy. Aby uměly zírat do ohně a hvězdné oblohy, aby cítily, že jsou součástí jednoho velkého celku. Aby nezapomněly, že jsou navždy spjaté s přírodou, zvířaty a že se navzájem potřebujeme.“ A z oka mu skanula velká slza.

Myslím, že málokterá žena by odolala takové velkorysé nabídce. Já totiž neslyšela půdu, lesy, stromy, oheň, hvězdná obloha. Já slyšela jen „naše děti“. Ohromilo mě to tak, že jsem Tammyho pevně objala a řekla, že si to přeju taky.

Tady vidíte, jak jsme my ženy pitomé. Protože kdybych se pečlivě soustředila a naslouchala mu, pochopila bych, že mi Tammy nabízí zcela odlišný způsob života, než na jaký jsem byla dosud zvyklá. Co zvyklá, nabízel mi život, který jsem nikdy nepoznala a vlastně ho nebyla vůbec schopná. Naštěstí mě můj český původ obdařil bohatstvím, které našemu národu už po staletí mnohokrát zachránilo život a dávalo mu sílu přežít. Říká se mu humor.

Někdy jsem ho musela přímo špendlíkem dolovat z palce u nohy, ale nikdy mě nenechal na holičkách. Provázel mě i tehdy, když jsem na Tammyho vášnivě křičela: „Já tě vážně zabiju!“ nebo „Já už to tady prostě dýl nevydržím!“ Naše krásné tři děti jsou důkazem, že vydržet se dá úplně všechno, pokud láska je a trvá.

Howgh.

NEW YORK, město hříchu

Obřízka nahoře i dole!

Na Švejka vzpomínám ráda. Vždycky jsem se smála při scéně, jak někdo mlátí do dveří, a do bytu vběhne velký, ošklivý pes. Paní Müllerová se chytne za srdce: „Fuj, to jsem se lekla! Já myslela, že nás někdo špehuje.“ Švejk: „A von se nám to přitom vrátil už šestkrát prodanej Balabán!“ A podrbe ho za ušima.

Jako ze Švejka jsem měla pronajatý malý byt v New Yorku. Vlastnil ho drobný Turek s fezem na hlavě, obývající byt v přízemí, celoročně zahalený do dýmu hašiše, koníčkem to drahým, neotřelým, ale způsobujícím úžasné stavy. Společně s barevnými koberečky, ozdobenými trásněmi, a korálkovými závěsy, lehounce se pohupujícími na otřískaných chodbách, obohacovaly dům magickým kouzlem exotiky a vůní orientu.

Domácí se jmenoval Serkan a byl to tmavý, zachmuřený, scvrklý mužíček kolem padesátky. Co se mu upřít nedalo, byl dokonalý přehled o tom, kdo a s kým vstupuje do domu, kdy a jak ho opouští, co nese a odnáší. Anglicky neuměl skoro vůbec a po třiceti letech prožitých v Americe na tom zjevně nehodlal nic měnit.

Mě měl rád. Pokaždé když jsem vstoupila do domu, otevřel dveře od bytu a s rukou na srdci se hluboce předklonil a pozdravil. Někdy si sáhl za ucho, vytáhl křehkou květinu, podal mi ji a řekl:

„To ty krásná. Ona míš!“ A poslal mi vzdušný polibek.

Někdy se mě pokoušel zatáhnout do bytu: „Pooojď, šíša... hlava nebe, starost fuuuu!“

A také dobře vařil.

„Ty muset zkusit to... ááááách... Alláh v ústa... ty nekousat... nechat taaak.“

Dobrůtky mi nosil v malých mističkách a můj malý pes, černý mop-sík, je naprosto zbožňoval.

Serkan ho rád drbal za ušima. „Ty moje olcay, olcay (štěstí), a tvůj pán ááách... melek, melek (anděl).“

Jenže pak mu Bertík, zřejmě z roztržitosti a určitě nerad, očůral dveře a rohožku a bylo rázem po kamarádství. Serkan ho chytil za krkem, zvedl do vzduchu a prudce s ním zatřásl. „Ty ne můj bratr! Nikdy kamarád! Ty yaban domuzu! Siktir git!“ Znělo to jako zaklínadlo, ale ve skutečnosti šlo o výraz nejhlubšího tureckého opovržení: „Jsi divoké prase a jdi do hajzlu!“

Naštěstí pes neuměl turecky, a tak na něj jen vyvalil kulaté, dobrácké oči. Serkan psa položil na podlahu a zabodl mi prst do hrudníku. „Ty ten pes mlátit. Žena a pes bít, jinak ne dobrý! Ty věřit!“ A zabouchl mi před nosem dveře od bytu.

Po čase, protože se chování mého psa zlepšilo, neboť jsem ho nosila v náruči až před dům, se naše vztahy urovnaly do pokojného míru. Urovnaly se tak, že Serkan, který zřejmě chytil za pačesy divokou druhou mízu, nabyl přesvědčení, že bych mohla být úžasná manželka a milenka. Což se samozřejmě nepletl, ale já o něj zájem neměla. Zájem jsem totiž měla o úplně jiného muže. S indiánskými kořeny, vysokou štíhlou postavou a dlouhými černými vlasy, lesklými a exotickými, že jste do nich chtěli zabořit nos a nikdy už ho nevyndat.

Tammy začal pravidelně docházet do mého bytu.

„Ten muž... s vlasy. To úklid, nebo bratranec?“ Serkan stál mezi dveřmi a usrkával z miniaturního mosazného kalíšku voňavou kávu.

Zasmála jsem se.

„Chceš káva? Dobrá, silná. Jako já! Já mít obřízek, ženy vzdychat hmmm... ááááách. Já moc dobrý!“ Smyslně si olíznul rty.

Obřízek na mě dojem neudělal.

Když jsem další den vstoupila do domu, Serkan právě usilovně zametal schody. Oblaka prachu vesele vířila po vstupní hale, pohodlně se usazovala v zákoutích, a korálkové závěsy tyrkysové barvy začaly mít šedavý nádech. Hlasitě jsem se rozkašala.

Mužik rychle opřel koště o zábradlí, seběhl pár schodů, sundal fez z hlavy a začal mě s ním ovívat.

Jeho oči na mně zálibně spočinuly. „Óóóó, ty tak krásná. Hlavně tady.“ A ukázal si na hrudník.

Že tím nemyslí duši, jsem pochopila rychle. Nervózně jsem se zasmála, hbitě proklouzla podél zdi a brala schody po dvou nahoru.

„Pojď ke mně do byta, já ukázat nebe. Já nejlepší. Velký a mokrý!“ volal za mnou.

Začala jsem se bát chodit sama domů. Neproklouzla jsem mu téměř nikdy, pečlivě mě vyhlížel a ve mně se ustálil trvalý pocit, že „do velkého a mokrého“ bych mu nejraději dala pěstí.

Postěžovala jsem si kamarádce Jenny. Ta si dala odhodlaně ruce v bok a prohásila: „Nebudeš se přece bát takovýho hajzla. Jdu s tebou domů a vyřídíme si to s ním jednou provždy.“ Nasupeně pohodila hustými černými vlasy s dredy a zatvářila se dost nesmlouvavě.

Serkan už mě vyhlížel z domovních dveří. Jeho snědá hlavička, ozdobená červeným fezem se střapcem, zářila do dálky a rozhlížela se do všech stran. Když mě spatřil přicházet, rychle si přehodil koště z ruky do ruky a spokojeně zacouval zpátky do domu.

Jenny na mě povzbudivě kývla, vzala mě za loket a společně jsme vešly do vstupní haly, kde Serkan usilovně zametal dlaždice. S obavami jsem směřem k němu kývla na pozdrav. Serkan přestal zemetat, hladově nás sjel pohledem a slušně pozdravil. A potom se s okatě lhostejným výrazem ve tváři otočil ke dveřím svého bytu, aby několika prudkými tahy smetákem důkladně očistil rohožku.

Je to dobré, říkala jsem si, snad už dá pokoj. Spěšně jsme prošly chodbou a začaly rychle stoupat do schodů.

„Ty sem nevodit žádná kurva! Fuj! Špinavá, černá kurva!“ vykřikl náhle do našich zad.

Jenny strnula v pohybu, doslova zkameněla a připomínala dokonale vytesanou antickou sochu. Pak se vzpamatovala, šokovaný výraz v její tváři se v okamžiku změnil na nenávistný a otočila se na podpatku. Rozzuřeně se hnala dolů po schodech a vlasy jí vlály kolem hlavy. Vypadala jako bohyně zkázy, nelítostně se snášející z nebes, sršící oheň, pevně rozhodnutá sežehnout krutými plameny nejen Serkana, ale s ním i tenhle dům, ulici, město a celý svět.

„Já nejsem žádná kurva, ty skrčku! Jsem učitelka!“ zařvala. „A teď ti toho velkého mokrého, se kterým se pořád vychloubáš, vyšknubu z těla!“

Serkan, náhle mrštný jako lasička, upustil koště, vmžiku zaběhl do svého bytu a prásknul dveřmi.

Jenny na ně zabušila pěstí. „Ještě jednou vystrčíš čumák ze dveří, tak přísahám, že ti ho vážně ufiknu! Budeš tak mít obrázku nejenom dole!“

Ačkoliv scéna vypadala velice dramaticky, k mému překvapení účinek měla. V domě od té doby zavládl klid a Serkana jsem několik dnů vůbec nezahlédla. Úlevně jsem to Jenny oznámila a ta přísně potřásla hlavou.

„Takhle se na ně musí. Ty jsi moc měkká a slušná. Já vyrostla v Bronxu, a navíc mám pět bratrů, rvali jsme se každý den,“ řekla znuděně a zívla. „Skoro už jsem zapomněla, jak je to osvobozující, sprostě si zanádat.“

A měla pravdu.

Po dlouhých týdnech prožitých v napětí jsem se začala cítit zase příjemně. Ať už jsem se vracela nebo odcházela, dveře Serkanova bytu zůstávaly zavřené, tiché a nehybné.

Tammymu se to moc nelíbilo. „Radši si dávej pozor, Turci jsou jako indiáni. Mstiví a nezapomínají. Určitě něco chystá, zůstaň ve střehu!“ A cvrnknul mě do nosu.

Tammy se samozřejmě nepletl. Serkan pomstu skutečně chystal, i když se netýkala přímo mě.

Mě se toho teplého jarního večera, kdy všude kvetly stromy a ulice voněly, týkala jen napuštěná horká vana, plná rozverných bublinek.

Tammy měl přijít až v půl deváté, a měla jsem tedy spoustu času jen sama pro sebe. Blaženě jsem zavřela oči a začala dřímat.

Blaženost mě rázem opustila, když jsem zaslechla naprosto nesku-tečný, nelidský řev. Byl krátký, děsivý a vycházel odněkud z útrob domovní chodby. Strnula jsem a našpicovala uši. Srdce se mi rozbušilo. Co to bylo? Někoho přepadli?

I když jsem napínala sluch do všech stran a zadržovala dech, už jsem nic nezaslechla. V domě zavládlo naprosté ticho. Úlevně jsem vydechla.

V zámku dveří najednou zašramotil zvuk otáčejícího se klíče a vzá-pětí se ozvalo rychlé prásknutí dveří. Tammy přišel, láska moje!

„Jsem v koupelně, ve vaně! Můžeš se přidat,“ zavolala jsem na něj škádlivě.

Tammy spěšně vešel do koupelny a přerývaně dýchal. Všimla jsem si, že má nezvykle rozcuchané vlasy, pomačkanou košili a vpředu uválené kalhoty. Aniž se na mě podíval, s tvrdým výrazem ve tváři našlápl odpadkový koš pod umyvadlem a cosi do něj zhnuseně vhodil.

Potom si pečlivě umyl ruce v umyvadle. „Zítra se stěhuješ ke mně,“ procedil mezi zuby, neuvěřitelně rychle se svlékl a vklouzl ke mně do vany.

Rozzářila jsem se. Takový posun v našem vztahu jsem vážně neče-kala. On je prostě úžasný.

„Jo, a myslím, že se Serkanem už je to jednou provždy vyřešené, nedělej si starosti.“ Tammy přimhouřil oči a zanořil hlavu do nače-chraných bublinek.

Hlavou mi prolétlo několik věcí. Sice to není Tammyho styl, ale možná se chlapi dole v chodbě trochu chytli, něco si vyříkali. Možná si i dali kvůli mně trochu do držky. Zasněně jsem se zadívala do vody. Je to prostě miláček.

Miláček se vynořil z vody a na hlavě měl z bublinek vysokou skřít-kovskou čepici. Rychle jsem sáhla do pěny a nasadila si dlouhý plno-vous. Hlasitě jsme se rozesmáli.

Po pár hodinách v ložnici, kde jsme se střídavě milovali a jedli v pos-teli, aby nás pak drobký píchaly do zadku, si Tammy přetáhl deku

přes hlavu. „Dej mi dvacet minut, trochu si schrupnu a budu zase jako rybička,“ a vyčerpaně usnul.

Nechala jsem ho spát a šla do koupelny, abych se umyla a trochu upravila. V zrcadle jsem spatřila rozmazanou řasenku kolem očí a rychle jsem zamrkala řasami. Vypadám příšerně.

„Příšerně, ale úžasně spokojeně,“ potichoučku jsem se zachechtala.

Popadla jsem odličovací tamponěk a začala stírat černé šmouhy z obličeje. Když jsem ho chtěla zahodit do odpadkového koše, na jeho dně jsem zahlédla něco zvláštního. Byl to jen mžik, ale strnula jsem. Naklonila jsem hlavu blíže a zírala do koše. Co to je? Vypadá to téměř jako malý dětský prstík, jako paleček.

Klekla jsem si a zašmátrala po dně koše. Opatrně jsem cosi měkkého sevřela mezi prsty. Pomalu jsem to vytáhla na světlo, abych si to prohlédla, a v tu samou chvíli jsem hlasitě zařvala, zhnuseně tím práskla zpátky do koše a vyběhla ven z koupelny.

Ne, nebojte se, i když to vypadalo velice podobně, „velký a mokrý“ Serkanovi zůstal.

Ten večer, když Tammy vstoupil do domu a otočil se, aby za sebou pečlivě zamkl, za jeho zády se tichounce pootevřely dveře Serkanova bytu. Turek bezhlučně vstoupil do přítmi chodby.

Tammy se v ten samý okamžik otočil a překvapeně na muže zíral.

Serkanův obličej zkřivil nenávistný škleb.

Snížil těžiště své malé postavy, oblečené do volných širokých kalhot, co nejnižší, aby byla co nejvíce stabilní, a rozpažil ruce na úrovni kyčlí. Pomalu se pohupoval a drobnými krůčky přešlapoval ze strany na stranu. Vypadal jako divoké zvíře. Potom hlasitě potáhl nosem.

„Pojď, zápas! Já a ty! Kdo zabít, ten vítěz! Ten do postele, nahoru k ní!“ A ukázal rukou do patra.

Nečekaně rychle sáhl k opasku a v ruce se mu zablýskl široký, ohnutý nůž s kovanou, zdobenou rukojetí. Přehodil si ho provokativně z ruky do ruky a na Tammyho kývl bradou.

Tammy protočil panenky. A je to tady! Unaveně si promnul čelo.

Pak zhluboka vydechl, klidným pohybem si sáhl do zadní kapsy kalhot, vytáhl gumičku a svázal si dlouhé vlasy do culíku. A najednou, bez jakéhokoliv varování, po muži divoce skočil. Rychlým pohybem ho povalil na záda, vytrhl muži nůž z ruky, šmik a uřízl mu špičku nosu.

Potom hlasitě řvoucího Turka chytil za límec košile, zvedl ho a kopnutím do zadku poslal do otevřených dveří, dýmem hašiše prosáklého bytu. Dveře tichounce zavřel a ohleduplně se rozhlédl po chodbách domu, zda nevyrušil sousedy. Byla to nejkratší operace nosu, která kdy byla provedená. Čistě, a určitě ne sterilně. Tammy se trochu zastyděl.

Rychle se sehnul, zvedl z podlahy svoji zakrvácenou trofej, aby ji později spořádaně vhodil do mého odpadkového koše. Však ví, co se tady, ve městě, sluší a patří. Doma, v Severní Karolíně, by ji vysušil a pověsil nad dveře.

A tak jsem se už následující den stěhovala k Tammymu. V domě už jsem s ohledem na svoji bezpečnost zůstat nemohla. Po celou dobu, co naši přátelé nosili plné krabice a věci do malé dodávky, dveře Serkanova bytu zůstávaly tiché.

Když jsem však klíče od svého bytu strkala do úzké poštovní schránky na jeho dveřích, zaslechla jsem za nimi zašeptat zcela zřetelně: „Zkurvený indiáni!“

Můj mopsík se ostražitě rozhlédl po chodbě a pak naposledy, beze strachu, zvedl nožičku a očůral zárubně Serkanových dveří. Zlatavý proud byl silnější než obvykle, dal si záležet. Tammy stál opřený v domovních dveřích, pozoroval nás a pobaveně vrtěl hlavou. Pak se na mě usmál, zvedl psa jemně do náruče a pozorně se mu zadíval do kulatých očí. „Koukám, že na tobě se už taky někdo pěkně vyřádil, co? Taký ses chtěl prát?“

A mopsík mu láskyplně olíznul orlí nos.

Vzpomněla jsem si na Švejka.

Feldkurát Katz: „Švejku, poslyšte, nebyla v noci nějaká vostuda?“

Švejk: „Poslušně hlásím, všechno prošlo hladce. Jenom když jsem pouštěl ty slečny z baráku, z protějšího bytu vyšel nějaký Turek. Na hlavě měl fez a pokusil se rušit noční klid.“